

De toekomst van de Kerk

Ds. J. IJsselstein - Openbaring 21:1-5 - Nieuwjaarsdag

Liturgie:

Psalm 91:1,5

Geloofsbelijdenis van Nicea

Psalm 135:12

Lezen Openbaring 21:1-8

Psalm 16:3,4,5,6

Psalm 89:1

Psalm 87:3,4,5

Gemeente, gisteravond hebben we iets gezien van het verschrikkelijke einde van de goddelozen.

Vanmorgen, op deze nieuwjaarsmorgen, zullen we samen iets zien van de heerlijkheid die al Gods kinderen wacht. Iets maar, het is maar een glimp...

Want (zo schrijft Johannes in zijn eerste brief): *Geliefden, nu zijn wij kinderen Gods, en het is nog niet geopenbaard, wat wij zijn zullen. Maar wij weten, dat als Hij zal geopenbaard zijn, wij Hem zullen gelijk wezen; want wij zullen Hem zien, gelijk Hij is* (1 Johannes 3:2).

Gelijk geschreven is: *Hetgeen het oog niet heeft gezien, en het oor niet heeft gehoord, en in het hart des mensen niet is opgeklimmen, hetgeen God bereid heeft dien, die Hem liefhebben* (1 Korinthe 2:9).

Wilt u weten, hoe *u* die plaats ooit bereiken kan?

Dan zeg ik vanmorgen opnieuw: *kust de Zoon!*

De tekst voor de preek op deze nieuwjaarsmorgen kunt u vinden in Openbaring 21, daarvan de verzen 1 tot en met 5. Ik lees u als samenvatting van het voorgelezen Schriftgedeelte voor de verzen 3 en 4 van Openbaring 21:

En ik hoorde een grote stem uit de hemel, zeggende: Ziet, de tabernakel Gods is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen en hun God zijn.

En God zal alle tranen van hun ogen afwissen; en de dood zal niet meer zijn; noch rouw, noch gekrijt, noch moeite zal meer zijn; want de eerste dingen zijn weggegaan.

We letten vanmorgen op (dat is het thema van de preek):

De grote nieuwjaarsmorgen.

Er zijn twee aandachtspunten. We letten in de eerste plaats op: *wat er niet meer is*. En we zien in de tweede plaats: *wat er wel is*.

Dus:

1. Wat er niet meer is

2. Wat er wel is.

Onze eerste gedachte:

1. Wat er niet meer is.

Johannes noemt verschillende dingen, die er niet meer zijn.

a. Als eerste zegt hij in vers 1: **de eerste hemel, en de eerste aarde zijn voorbijgegaan.**

Alles wat uit stof is heeft een einde genomen (Psalm 102:15, ber.).

Het is alles *als een kleet ineengerold en veranderd* (Hebreeën 1:10-12).

Want *deze wereld is voorbij gegaan en haar begeerlijkheid* (1 Korinthe 7:31, 1 Joh. 2:7).

De elementen van de aarde zijn brandend vergaan (2 Petrus 3:10,12).

Beste vrienden, bedenk aan het begin van dit nieuwe jaar, bij al uw plannen, bij al je dromen en goede voornemens: *deze wereld gaat voorbij.*

Er komt een dag, dat je zult zeggen: toen *had* ik dit, toen *deed* ik dat, toen *wilde* ik zus of zo, maar *nu is het voorbij.*

De Heere zegt: *De hemel en de aarde zullen voorbijgaan, maar Mijn woorden zullen geenszins voorbijgaan* (Markus 13:31).

Geloof dan toch nu Zijn heil- en troostrijk Woord!

b. Het tweede dat er niet meer is, dat staat in vers 1b: **de zee was niet meer.**

Dat is geen aardrijkskundige vaststelling, maar een theologische. Want de zee is in de Bijbel een beeld. Een beeld van een aantal zaken.

De zee is in de Bijbel beeld van **scheiding**. In het paradijs leefden we met God, maar de zonde heeft scheiding gemaakt. Jeremia zegt: *Uw breuk is zo groot als de zee, wie kan u helen?* (Klaagliederen 2:13).

Tussen ons en God is een naamloos grote afstand, zo groot als dat je ziet, als je staat aan de oever van de zee. Waar is de overkant? Die is niet te zien... De zee is niet te overzien... De breuk tussen God en ons is onmetelijk, de afstand is eindeloos...

Maar nu, Christus heeft voor al de Zijnen de breuk geheeld, de kloof gedicht, de brug geslagen, en nu is de belofte vervuld, zoals die staat in Psalm 68: *Ik zal u wederbrengen uit de diepten der zee* (Psalm 68:22).

De zee is beeld van scheiding, de zee is in de Bijbel ook beeld van de **volkerenzee**.

Wie leest in Daniël 7, ziet dat de wereldrijken, de machten van de aarde opkomen uit de zee. Als de ene golf na de andere...: de ene gaat, de andere komt, en wordt weer overspoeld door de volgende... (Daniël 7:3).

Nee, het zijn geen *neutrale* machten. De volkeren zijn in opstand tegen de Heere en tegen Zijn Gezalfde (Psalm 2: 2). Maar nu heeft God hen letterlijk verpletterd (Psalm 2:9).

De zee van de opstandige volken is niet meer.

De zee is in de Bijbel beeld van scheiding, van de volkerenzee, maar vooral ook beeld van de **vloek**, beeld van de **dood**.

In het vorige hoofdstuk (20:13), we hebben dat gisteren gezien, wordt de zee in één adem genoemd met de dood en de hel, het graf. Wie verdrinkt in de zee, die krijgt geen begrafenis. De zee is één groot, onmetelijk graf.

Maar nu: *de zee is niet meer!* Het is voorbij. Omdat Christus de dood en het graf heeft overwonnen, omdat Hij de vloek heeft weggedragen, daarom kan hier staat: *De zee is niet meer.*

De eerste hemel en de eerste aarde zijn voorbijgegaan, de zee is niet meer...

c. Het derde wat Johannes noemt staat in vers 4. Er zijn geen tranen meer: ***God zal alle tranen van hun ogen afwissen...***

Ieder kind van God heeft hier op aarde betraande ogen.

Er zijn tranen van verdriet, van rouw en gemis.

Er zijn vooral ook tranen van Godsgemis, van verdriet om onze zonden, vanwege ons dwaalzieke hart, dat nog zo vaak zondigt tegen een heilig en goeddoend God.

Zo is het hier op aarde. Dat is *hier*.

Maar, *daar* is (zo zegt de puriteinse dominee Samuël Rutherford), *daar is een welkom thuis. Ze komen allemaal thuis met bedroefde gezichten en betraande ogen, maar Christus ontmoet hen aan de deur van hemel met een schone en zachte doek in Zijn hand, wist hun gezichten af en zegt: Stil maar, Mijn lieve kinderen, u zult nooit meer huilen. Hoe blij die ontmoeting zal zijn, dat kunnen we ons niet voorstellen.*

De moeder (zo zegt Rutherford) die haar kinderen verloren heeft, zal ze daar weer terugkrijgen. De weduwen des Heeren zullen hun mannen terugzien.

De kerk (zo schrijft hij verder) is hier op aarde een halve weduwe.

Haar Heere is in een vreemd land, ver weg. (Daarom is het leven hier op aarde ook vaak zo moeilijk). Soms krijgt ze van Christus een liefdesbrief uit de hemel. Dan is ze blij en wist ze haar tranen weg. Maar de brief wordt oud, de troost raakt eruit, de Heere verbergt Zich en... er komen nieuwe tranen (einde citaat).

Maar dan: nooit meer...! Onze tranen zullen afgewist worden.

Dat betekent ook, kinderen van God, aanstaande burgers van het hemelse Jeruzalem, dat u dit jaar *opnieuw moet rekenen op tranen*. Ons gezicht zal van tranen nat zijn tot aan de hemelpoort. Leef in die tijd tussenliggende hopen, op het woord van Gods belofte. En dat betekent ook: *wee u, die nu lacht*, u, die geen tranen kent. Uw lach zal vergaan. Diezelfde dominee Rutherford voegt aan het voorgaande citaat toe: *Ik zou voor geen wereld uw pret willen hebben; doe uw best maar, wij zullen zien wie in die dag het hardst zal lachen...*

Daar zullen geen tranen meer zijn. Want de belofte uit de profetie van Jesaja is daar ten volle vervuld: *En de vrijgekochten des HEEREN zullen wederkeren, en tot Sion komen met gejuich, en eeuwige blijdschap zal op hun hoofd wezen; vrolijkheid en blijdschap zullen zij verkrijgen, maar droefenis en zuchting zullen wegvlieden (Jesaja 35:10).*

De eerste hemel en de eerste aarde zijn voorbijgegaan, de zee was niet meer en alle tranen zijn van de ogen afgewist...

d. Het vierde wat Johannes noemt staat ook in vers 4: ***de dood zal niet meer zijn.***

Dat was wat Jesaja ook ooit al profeteerde: *Hij zal de dood verslinden tot overwinning, en de Heere HEERE zal de tranen van alle aangezichten afwissen (...) want de HEERE heeft het gesproken (Jesaja 25:8).*

De dood, het graf, en de hel (het staat in hoofdstuk 20:14) zijn geworpen in de poel des vuurs.

Wat een tranen hebben de dood en het graf al niet veroorzaakt.

Ook *die* tranen van verdriet, kinderen van God, zullen dan worden weggeveegd.

Want de dood zal niet meer zijn, noch... (dat ook niet meer)

e. Het vijfde wat Johannes noemt: ***noch rouw, noch gekrijt*** (*noch geschreeuw*), ***noch moeite...***

De dood is niet meer, dus is er ook geen rouw meer. De bruid krijgt *sieraad voor as*.

Treuring en zuchten zullen wegvlugten (Jesaja 51:11). De bruid krijgt *vreugdeolie van treurigheid* (Jesaja 61:3).

Geen gekrijt, geen geschreeuw zal daar meer zijn. Geen hartverscheurend huilen meer van een vader of moeder over een ziek, over een stervend kind... Want: *Ik zal* (zegt God) *Mij verheugen over Jeruzalem, en vrolijk zijn over Mijn volk; en in haar zal niet meer gehoord worden de stem der wening, noch de stem des geschreeuws* (Jesaja 65:19).

Alle moeite, kinderen van God, die er is sinds onze diepe val in het paradijs, is dan voorbij. Ziekte, pijn, zwoegen, moeilijk werk, harde inspanning, het is allemaal *voorbij*.

Want, zo staat in vers 4: ***de eerste dingen zijn weggegaan!***

Wat, kinderen van God, hebben we toch een blij vooruitzicht. Alles van deze wereld, alles van hier en nu gaat voorbij. Straks is het voorbij. Ook dit: dit zondige hart.

Dan zijn er geen zonden meer, dan is er geen verlaten meer, geen verdwalen meer, geen scheiding meer, geen breuk, geen duisternis en donkerheid meer, dan is dat *alles voorbij!*

Als het goed is, kijk je aan het begin van dit jaar *anders* vooruit dan anderen.

Anderen kijken verwachtingsvol naar wat *hier beneden* komt: een nieuwe baan, een beter huis, meer inkomsten, goede vooruitgang, meer kennis, meer geluk...

Maar wij kijken *omhoog*: blij vooruitzicht, dat ons streelt. Dan is alles van hier beneden voorbij. Dan zullen we eeuwig met de Heere wezen.

Wat dat inhoudt zien we zo meteen (na het zingen) in onze tweede gedachte.

We zingen nu samen eerst uit Psalm 89, daarvan het 1^e vers.

*'k Zal eeuwig zingen van Gods goedertierenheên;
Uw waarheid t' allen tijd vermelden door mijn reên.
Ik weet, hoe 't vast gebouw van Uwe gunstbewijzen,
Naar Uw gemaakt bestek, in eeuwigheid zal rijzen;
Zo min de hemel ooit uit zijnen stand zal wijken,
Zo min zal Uwe trouw ooit wank'len of bezwijken.*

Gemeente, het gaat vanmorgen over de grote nieuwjaarsmorgen.

We hebben gezien *wat daar niet meer is*: de eerste aarde en de eerste hemel zijn voorbijgegaan, de zee is niet meer, alle tranen zijn afgewist, dood, rouw, gekrijt en moeite, al die eerste dingen zijn voorbijgegaan.

Dat was onze eerste gedachte. Nu onze tweede gedachte:

2. Wat daar wel is.

Wat daar is...? Een *hemelse erfenis*.

Een erfenis die bewaard wordt voor Gods kinderen, en zij worden bewaard voor die erfenis.

En dus is onze toekomst, kinderen van God, zeker!

Ik zag, zegt Johannes (en dat is het eerste) ***een nieuwe hemel en een nieuwe aarde***.

Als je goed leest in het Grieks, gaat het niet om een nieuw heelal dat uit *niets* gemaakt is, zoals in het begin bij de schepping. Hemel en aarde zijn nieuw, zijn wezenlijk vernieuwd, maar hebben nog steeds hun oorsprong in de oude schepping. Want God laat nooit varen het werk van Zijn handen.

Dat zie je trouwens overal in de Bijbel.

Het *nieuwe* verbond kwam voort uit het *oude*.

De *nieuwe* mens is een transformatie, een vernieuwing van de *oude* mens, die *vernieuwd* wordt.

Zo zijn ook de *nieuwe* hemel en de *nieuwe* aarde gebaseerd op de *oude* wereld.

De oude wereld zal niet vernietigd zijn. De planeet aarde zal niet weggevaagd worden.

Dichter zegt toch *dat de zachtmoedigen de aarde erfelijk zullen bezitten* (Psalm 37:11)?

Niet vernietigd dus, maar wel zodanig veranderd (immers: de elementen zijn brandend vergaan), dat er *iets heel nieuws* herschapen is.

Het is te voelen in het *herschepende* woord in vers 5. Het klinkt, zoals het klonk in het paradijs: *Zie, Ik maak alle dingen nieuw!*

Nieuw, totaal anders dan zoals het eerder was.

Nu: volmaakt, heerlijk, heilig, perfect. Het oude is echt voorbijgegaan.

Het is opnieuw een vervulling van de profetie van Jesaja: *Want ziet, Ik schep nieuwe hemelen en een nieuwe aarde; en de vorige dingen zullen niet meer gedacht worden, en zullen in het hart niet opkomen* (Jesaja 65:17).

En ik, Johannes, zag (dat is het tweede; in vers 2): ***de heilige stad, het nieuwe Jeruzalem, nederdalende van God uit de hemel, toebereid als een bruid, die voor haar man versierd is***.

Die andere stad, Babylon, is gevallen. Zij is niet meer. Daar werd ook een dubbele uitdrukking voor gebruikt. Ze werd genoemd 'stad', maar ook 'vrouw'.

Zo is het ook hier, maar dan uiteraard totaal tegenovergesteld. Dit is beeldspraak.

Het gaat hier zowel om de kerk van Christus, de 'bruid', als om de plaats, de 'stad', waar zij wonen zal.

De kerk van Christus, Gods kinderen zelf, worden in de Bijbel *genoemd* de heilige stad. Zo was het al bij de profeet Jesaja: *Ja, van de heilige stad worden zij genoemd, en zij steunen op de God Israëls. HEERE der heirscharen is Zijn Naam* (Jesaja 48:2, 52:1). En zij *wonen* in het nieuwe Jeruzalem: *Daar zullen zij, Gods knechten met hun zaad, zij die Zijn Naam beminnen erfelijk wonen* (Psalm 69:14, ber.). Hier wonen de Filistijnen, de Tyriërs, de Moren, gebracht in de Godsstad van het nieuwe Jeruzalem (Psalm 87:3, ber.).

Weten we nog *meer* van die stad? Wat is er nog meer zo bijzonder aan deze stad? Het is een heilige stad, die (zo staat er) ***neerdaalt van God, uit de hemel.*** Ineens zien we het voor onze ogen: *alles* is van God, *alles* komt van God. God is de Architect, de Kunstenaar en Bouwmeester van die stad (Hebreeën 11:10)! Op aarde was dat, in alle verdrukking en moeite, voor Gods kinderen *troost* en *houvast*. Hij zal nooit laten varen het werk van Zijn handen. Hier, in het nieuwe Jeruzalem, is het oorzaak van *eeuwige lof, vreugde en dank*. Hier wordt gezongen: *Het is door U, door U alleen, om het eeuwige welbehagen* (Psalm 89:8, ber.). Want de stad *daalt neer van God, uit de hemel.* En *daarom*, omdat deze stad uit de hemel komt, bij God vandaan, daarom zal deze stad eeuwig blijven staan.

Nederdalende van God uit de hemel, en: ***toebereid als een bruid, die voor haar man versierd is.***

Dit, kinderen van God, is onze bruiloftsdag, dit is onze huwelijksdag. De tijd van onze ondertrouw op aarde is dan voorbij. De grote dag van de bruiloft des Lams is nu aangebroken.

Maar, goed lezen! Er staat niet: de bruid heeft *zichzelf* versierd...

Er staat: *ze is* versierd. Door Christus, haar Bruidegom. Christus heeft *haar geheiligd, haar gereinigd met het bad des waters door het Woord; opdat Hij haar Zichzelf heerlijk zou voorstellen, een Gemeente, die geen vlek of rimpel heeft, of iets dergelijks, maar dat zij zou heilig zijn en onberispelijk* (Efeze 5:26-27).

Nu heeft Hij, die Zich eeuwen tevoren in de doeken van onze schande liet wikkelen, Zijn bruid *bekleed met de klederen des heils en met de mantel van Zijn gerechtigheid* (Jesaja 61:10).

De bruid heeft van Hem *het gewaad des lofs* gekregen *voor een benauwde geest*. Dus blijft daar in het nieuwe Jeruzalem voor ons, kinderen van God, maar één ding over: tot in alle eeuwigheid zingen van Gods goedertierenheden. Zijn liefde bezingen, ons verwonderen over Zijn zaligheid (Jesaja 25:9) en Christus en God Drie-enig tot in alle eeuwigheid aanbidden.

En ik, Johannes, *hoorde* (de eerste twee dingen heeft hij *gezien*, maar het derde *hoort* hij) *Ik hoorde een grote stem uit den hemel* (is het de stem van God? Is het de stem van een van de vier dieren? Is het de stem van een engel? We weten het niet) *zeggende:*

Ziet, de tabernakel Gods is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen en hun God zijn (Openbaring 21:3).

Eeuwenlang woonde God onder Zijn volk, in de tabernakel. Hoewel, alleen de hogepriester mocht één keer per jaar het heilige der heiligen binnengaan. De anderen moesten buiten blijven.

Dus... dit is echt *nieuw*, en dit is echt *wonderlijk*...

Ooit zijn we allemaal van God weggegaan. Maar door het werk van de Heere Jezus en door de toepassing van dat werk door de Heilige Geest zijn deze inwoners van het nieuwe Jeruzalem teruggebracht bij God.

Hij, Christus, kwam in de volheid van de tijd. Hij heeft onder ons gewoond. Johannes schrijft in zijn Evangelie: Hij heeft *Zijn tent onder ons opgezet* (Johannes 1:14). Om de prijs te betalen voor onze schuld, om gehoorzaam te zijn voor ons, waardoor een wederhorig kroost altijd bij de Heere zou kunnen wonen.

En nu: *Ziet, de tabernakel Gods is bij de mensen, en Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen en hun God zijn* (vers 3).

Nu zal God voor altijd bij Zijn volk wonen!

Dit is ten diepste de eeuwig blijvende voltooiing van de gouden draad die in heel de Bijbel te zien is: de gouden draad van Gods onbegrijpelijke, eenzijdige, soevereine liefde tot Zijn verkoren verbondsvolk.

Abraham, *Ik zal u tot een God zijn* (Genesis 17:7).

Jesaja, *ziet, de maagd zal zwanger worden en een Zoon baren, Zijn Naam zal zijn Immanuel, hetwelk is, overgezet zijnde, God met ons* (Jesaja 7:14, Mattheus 1:23).

Voor eeuwig en altijd: God met ons!

Ezechiël, *Mijn tabernakel zal bij hen zijn, en Ik zal hun tot een God zijn, en zij zullen Mij tot een volk zijn* (Ezechiël 37:27).

Al die beloften zijn nu vervuld. Nu woont God weer bij Zijn Eigen volk en zij bij Hem. Nu woont God weer bij Zijn volk, bij dat volk dat Hij lief gehad heeft met een eeuwige liefde.

Nee, het is geen *tijdelijk* logeren. Maar het is een *voor eeuwig en altijd* bij hen wonen.

Hier op de aarde heeft de bruid in al haar zielenneed met Ruth *toevlucht gezocht onder de schaduw van Zijn vleugels* (Ruth 2:12).

Daar mogen we eeuwig *wonen in de schuilplaats van de Allerhoogste, in de schaduw van de Almachtige* (Psalm 91:1).

Want... *Hij zal bij hen wonen, en zij zullen Zijn volk zijn, en God Zelf zal bij hen en hun God zijn*.

Het is de vervulling van de eeuwenoude belofte van Hosea: *En Ik zal ze Mij op de aarde zaaien, en zal Mij ontfermen over Lo-ruchama; en Ik zal zeggen tot Lo-ammi: U bent Mijn volk; en dat zal zeggen: O, mijn God!* (Hosea 2:23)

Hier zullen we eeuwig van zingen. Dit zal voor al Gods kinderen, op de grote nieuwjaarsmorgen, voor eeuwig stof van blijdschap en vreugde worden.

We hebben voor dit nieuwe jaar *geen goede voornemens*. Want het wordt nooit wat met ons!

We hebben *goede hoop* op God en een *goed vooruitzicht*.

Laten we dan, kinderen van God, ook in het komende jaar zoeken *de dingen, die boven zijn, waar Christus is, zittende aan de rechterhand Gods. Bedenk de dingen, die boven zijn, niet die op de aarde zijn* (Kolossenzen 3:1-2).

Laat onze wandel in de hemelen zijn *waaruit wij ook de Zaligmaker verwachten, namelijk de Heere Jezus Christus* (Filippenzen 3:20).

Dewijl dan deze dingen alle vergaan, hoedanigen behoren (wij) te zijn in heilige wandel en godzaligheid! Verwachtende en haastende tot de toekomst van de dag Gods, in welke de hemelen, door vuur ontstoken zijnde, zullen vergaan, en de elementen brandende zullen versmelten.

Maar wij verwachten, naar Zijn belofte, nieuwe hemelen en een nieuwe aarde, in dewelke gerechtigheid woont (2 Petrus 3:11-13).

Zo dan, vertroost elkander met deze woorden (1 Thessalonicenzen 4:18).

Amen.

Slotzang Psalm 87:3,4,5

De Filistijn, de Tyriër, de Moren,
Zijn binnen u, o Godsstad, voortgebracht;
Van Sion zal het blijde nageslacht
Haast zeggen: "Deez' en die is daar geboren".

God zal ze Zelf bevestigen en schragen,
En op Zijn rol, waar Hij de volken schrijft,
Hen tellen, als in Isrel ingelijfd,
En doen den naam van Sions kind'ren dragen.

Dan wordt mijn naam met lofgejuich geprezen;
Dan zullen daar de blijde zangers staan,
De speelliên op de harp en cimbel slaan,
En binnen u al mijn fonteinen wezen.